

Cartea lui Daniel – Numărul cincizeci și nouă

Descoperirea tainei profetice celei din urmă: despecetluirea culminantă săvârșită de Leul din seminția lui Iuda

Jeff Pippenger

2024-01-23

Chiar înainte de închiderea timpului de probă, ultimul secret profetic este desigilat de Leul din seminția lui Iuda, iar înțelepții sunt cei care înțeleg sporirea cunoașterii produsă de acea desigilare. Cei doi martori din Apocalipsa aruncă lumină asupra unei părți a ceea ce este desigilat atunci.

Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei: căci este un număr de om; și numărul ei este șase sute șazeci și șase. ... Și aici este mintea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Apocalipsa 13:18, 17:9.

„Ultima putere care urmează să poarte război împotriva bisericii și a legii lui Dumnezeu, a fost simbolizată de o fiară cu coarne ca de miel”, este Statele Unite. Este a șasea împărăție a profeției biblice, iar structura împărăției sale este aceeași structură (imagine) ca aceea a celei de-a cincea împărății a profeției biblice. Ea devine o împărăție în care Biserica stăpânește asupra Statului, apoi constrânge întregul pământ să accepte tocmai această rânduială. Combinația dintre Biserică și Stat se desăvârșește în Statele Unite odată cu iminenta lege duminicală.

„Icoana fiarei” reprezintă acea formă de protestantism apostat care se va dezvolta atunci când bisericile protestante vor căuta sprijinul puterii civile pentru impunerea dogmelor lor. „Semnul fiarei” rămâne încă de definit. Tragedia veacurilor, 445.

Icoana fiarei și semnul fiarei sunt două simboluri diferite; totuși, odată cu legea duminicală, icoana fiarei își atinge dezvoltarea deplină.

Impunerea păzirii duminicii din partea bisericilor protestante este o impunere a închinării aduse papalității — fiarei. Cei care, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească sabbatul fals în locul Sabatului adevărat, îi aduc astfel omagiu acelei puteri prin care singură este poruncită. Însă chiar prin actul de a impune o datorie religioasă prin puterea seculară, bisericile ar forma ele însele chipul fiarei; de aceea, impunerea păzirii duminicii în Statele Unite ar fi o impunere a închinării fiarei și a chipului ei. The Great Controversy, 448, 449.

La instituirea legii duminicale, Constituția Statelor Unite este pe deplin desființată, iar națiunea s-a separat pe deplin de neprihănire. Apoi, sub deplina stăpânire a lui Satana, Statele Unite constrâng lumea să accepte același sistem Biserică-Stat care tocmai a fost instituit în Statele Unite. Guvernul mondial îl reprezintă Națiunile Unite, iar Biserica romană este Biserica ce guvernează relația.

„Lumea este plină de furtună, război și dezbinare. Totuși, sub o singură căpetenie — puterea papală — oamenii se vor uni pentru a I se împotrivi lui Dumnezeu în persoana martorilor Săi.” Mărturii, volumul 7, 182.

Sistemul Biserică–Stat care este reprezentat, în profeție, drept icoana fiarei este, de asemenea, o uniune triplă a balaurului, fiarei și proorocului mincinos. Cei zece împărați din Apocalipsa șaptesprezece, care constituie capul al șaptelea, reprezintă puterea balaurului.

"Regii, cârmuitorii și guvernatorii și-au pus asupra lor stigmatul Antihristului și sunt înfățișați ca balaurul care iese să poarte război împotriva sfinților — a acelor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și care au credința lui Isus." Mărturii pentru slujitori, 38.

Cei „zece regi” reprezintă Organizația Națiunilor Unite, a cărei religie este spiritismul, iar religia proorocului mincinos este protestantismul apostat, iar religia fiarei este catolicismul, care nu este decât spiritism acoperit cu o mărturisire creștină.

„Prin decretul care impune instituția papalității, în încălcarea legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va desprinde pe deplin de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie ca să dea mâna cu puterea Romei, când se va întinde peste abis ca să dea mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei triple uniri, țara noastră va repudia orice principiu al Constituției sale, ca guvern protestant și republican, și va lua măsuri pentru propagarea minciunilor și amăgirilor papale, atunci vom ști că a sosit vremea lucrării minunate a lui Satana și că sfârșitul este aproape.” Mărturii, volumul 5, 451.

Odată cu legea duminicală se desăvârșește unirea triplă a balaurului, fiarei și proorocului mincinos. Statele Unite forțază atunci lumea să accepte guvernul mondial unic al Organizației Națiunilor Unite, căci lumea este aruncată într-o mare criză odată cu legea duminicală, întrucât Islamul aduce judecată asupra Statelor Unite pentru impunerea închinării la soare. Satana Se arată apoi dându-Se drept Hristos și, în timp ce Statele Unite forțază lumea să accepte uniunea mondială dintre biserică și stat, ele forțază, de asemenea, lumea să accepte duminica drept ziua de odihnă. Același proces de încercare care a avut loc în Statele Unite este apoi adus asupra întregii lumi.

„Națiunile străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși Statele Unite deschid drumul, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Mărturii, volumul 6, 395.

Principiul potrivit căruia apostazia națională este urmată de ruină națională vine asupra fiecărei țări pe măsură ce aceasta acceptă ziua soarelui ca zi de închinare. Criza aflată în escaladare este "o oră" în care cei zece regi domnesc împreună cu Papa, "omul păcatului". Ei au căzut de acord să dea a șaptea lor împărăție autorității papale, deoarece sunt făcuți să creadă că autoritatea morală a papalității este necesară pentru a uni lumea împotriva războiului în escaladare împotriva Islamului. În 1798, Națiunile Unite nu apăruseră încă în istorie.

Iar cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au primit împărăție; dar vor primi putere ca împărați, pentru un ceas, împreună cu Fiara. Aceștia au un singur gând și își vor da puterea și tăria Fiarei. Aceștia vor duce război împotriva Mielului, iar Mielul îi va birui: căci El este Domn al domnilor și Împărat al împăraților; și cei care sunt cu El sunt chemați, aleși și credincioși. Apocalipsa 17:12-14.

Așa cum a fost întotdeauna în privința papei, regii vor conferi papalității puterea necesară pentru a duce la îndeplinire persecuția împotriva poporului lui Dumnezeu, iar cei zece regi sunt cei care

poartă război împotriva Mielului, însă o fac la porunca „omului fărădelegii”. „Omul fărădelegii” este, de asemenea, „bărbatul” pe care îl apucă cele șapte biserici în capitolul patru din Isaia.

Și în ziua aceea șapte femei se vor prinde de un singur bărbat, zicând: Pâinea noastră o vom mânca și cu veșmintele noastre ne vom îmbrăca; numai să se cheme numele tău asupra noastră, ca să fie ridicată ocară noastră. În ziua aceea odrasla Domnului va fi frumoasă și slăvită, iar rodul pământului va fi ales și plăcut pentru cei izbăviți din Israel. Isaia 4:1, 2.

„Cele șapte femei” reprezintă faptul că papalitatea (omul fărădelegii) are control asupra tuturor bisericilor de pe pământ, așa cum are control asupra tuturor națiunilor. „Ocară” pe care bisericile vor să o evite este „ocara” respingerii cerinței de închinare în ziua de duminică. Păzitorii credincioși ai Sabatului vor fi persecutați pentru credințioșia lor, iar Islamul va refuza, de asemenea, să respecte ziua soarelui. Acordul intermediat de Statele Unite între papalitate și Națiunile Unite este acela că autoritatea morală a omului fărădelegii este cea necesară pentru a conduce lumea la acceptarea războiului împotriva Islamului, în vederea instaurării păcii pe pământ.

Cât despre vremuri și soroace, fraților, n-aveți trebuință să vă scriu. Căci voi înșivă știți pe deplin că ziua Domnului vine ca un hoț în noapte. Când vor zice: „Pace și siguranță!”, atunci pieirea neașteptată vine peste ei, ca durerile facerii peste femeia însărcinată; și nu vor scăpa. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei; noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. 1 Tesaloniceni 5:1-5.

Mesajul "pace și siguranță" al profetiei biblice, care este întotdeauna prezentat ca un mesaj fals, este logic numai într-o perioadă de timp în care nu există pace și siguranță. Nu există niciun motiv să fie prezentat un mesaj de "pace și siguranță" când există pace și siguranță. Islamul înlătură orice pace și siguranță. "Distrușgerea năprasnică" asociată cu mesajul fals este o distrușgere care se intensifică, căci este ca "o femeie" în "travaliu". Prima durere a nașterii a celui de-al treilea Vai a fost 11 septembrie 2001.

În liniile profetice ale lui Ilie și ale lui Ioan Botezătorul este ilustrată înșelăciunea puterii papale. Când Ahab s-a întors la Samaria pentru a o înștiința pe Izabela că Dumnezeu lui Ilie era adevăratul Dumnezeu, căci El făcuse să coboare foc din cer, Ahab a înțeles atunci că Izabela îl înșelase cu privire la ura ei față de Ilie. Aceeași ură și aceeași înșelăciune au fost ilustrate când Irod, la ospățul zilei lui de naștere, i-a promis Salomeei jumătate din împărăția lui. Salomeea era fiica Irodiadei; astfel, Irod era balaurul, Irodiada era papalitatea, iar Salomeea era profetul mincinos.

În relatare, puterea înșelătoare a dansului Salomeei a fost folosită pentru a-l determina pe Irod (cei zece regi) să cedeze jumătate din împărăția lor unei biserici (unei femei). Femeia (Salomeea) se afla sub îndrumarea mamei sale (Catholicismul), iar Irod a aflat prea târziu că atitudinea Irodiadei față de Ioan era aceeași ca a Izabelei față de Ilie. În ambele cazuri, păzitorii Sabatului trebuie să moară.

Islamul înlătură treptat, dar cu rapiditate, pacea și siguranța de pe planeta Pământ și, prin aceasta, unește omenirea împotriva Islamului. Războiul Islamului, care escaladează cu rapiditate, constituie argumentul folosit pentru a institui chipul fiarei la nivel mondial în zilele de pe urmă. Amăgirea

care se abate asupra lumii (cei zece regi) este produsă de Statele Unite (Salome) și îi conduce pe aceștia să creadă că trebuie să se unească împotriva Islamului, dar află prea târziu că înțelegerea nu a fost decât un tertip folosit pentru a-i persecuta pe păzitorii Sabatului. Această amăgire este unul dintre motivele pentru care cei zece regi urăsc desfrânata, deși, aflați sub constrângere, au consimțit să-i dea împărăția lor a șaptea.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acelea o vor urî pe desfrânată, o vor pustii și o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinescă voia Lui, să se învoiască și să dea fiarei împărăția lor, până când se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Apocalipsa 17:16, 17.

Globaliștii Organizației Națiunilor Unite nu sunt pur și simplu „regii” pământului, ci sunt reprezentați și ca „negustorii”; așadar, globaliștii sunt alcătuiți din puteri politice și economice. Motivul pentru care îngerul care i-a adus lui Ioan vedenia din Apocalipsa șaptesprezece și optsprezece a făcut aceasta a fost să-i arate lui Ioan judecata mării desfrânate a Tirului. Ambele categorii ale globaliștilor jelesc moartea papalității.

De aceea, într-o singură zi vor veni plăgile ei: moartea, doliul și foametea; și ea va fi arsă cu desăvârșire în foc, căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă. Iar împărații pământului, care au desfrânat cu ea și au trăit în desfătări împreună cu ea, vor plânge și o vor jeli, când vor vedea fumul arderii ei, stând departe de frica chinului ei și zicând: Vai, vai, cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea puternică! căci într-un ceas a venit judecata ta. Și negustorii pământului vor plânge și se vor tângui pentru ea, fiindcă nimeni nu mai cumpără mărfurile lor. Apocalipsa 18:8-11.

Atât negustorii, cât și împărații stau departe și strigă: «vai, vai». Cuvântul redat aici prin «vai» corespunde în greacă aceluia care este tradus prin «vai» în capitolul opt al Apocalipsei.

Și am văzut și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care încă urmează să trâmbițeze! Apocalipsa 8:13.

Cele trei Vai reprezintă Trâmbițele a cincea, a șasea și a șaptea și sunt simboluri ale Islamului. Regii, negustorii și căpitanii corăbiilor strigă cu toții "vai, vai" de trei ori în capitolul optsprezece.

Și împărații pământului, care au desfrânat și au trăit în desfătare cu ea, o vor plânge și se vor tângui pentru ea, când vor vedea fumul arderii ei, stând departe de frica chinului ei, zicând: Vai, vai, cetatea cea mare Babilonul, cetatea cea puternică! căci într-un ceas a venit judecata ta. ... Negustorii acestor lucruri, care s-au îmbogățit prin ea, vor sta departe, de frica chinului ei, plângând și tânguindu-se, și zicând: Vai, vai, cetatea cea mare, care era îmbrăcată în in subțire, în purpură și în stacojiu, și împodobită cu aur și cu pietre prețioase și cu mărgăritare! Căci într-un ceas atâta bogăție a fost nimicită. Și orice cărmaci, toată obștea celor din corăbii, și marinarii, și toți câți fac negoț pe mare, au stat departe și au strigat, văzând fumul arderii ei, zicând: Care cetate este asemenea acestei cetăți mari! Și își aruncau țărână pe capete și strigau, plângând și tânguindu-se, zicând: Vai, vai, cetatea cea mare, în care s-au îmbogățit toți cei ce aveau corăbii pe mare, din pricina luxului ei! căci într-un ceas a fost pustiită. Apocalipsa

18:9-10, 15-19.

„Ceasul” în care se împlinește judecata papalității este „ceasul” din Apocalipsa, capitolul unsprezece, adică „ceasul marelui cutremur”, și reprezintă perioada legii duminicale, care începe odată cu legea duminicală în Statele Unite și continuă până când Mihail se ridică și timpul de probă al omenirii se încheie. Globaliștii care au urât-o pe desfrânată, dar totuși au fost de acord să-i dea împărăția lor pentru un ceas, nu numai că repetă de trei ori „vai, vai” (vai, vai), ci pun și întrebarea: „Ce cetate este asemenea acestei cetăți mari?” Au pus aceeași întrebare și în cartea lui Ezechiel.

Își vor face auzit glasul împotriva ta și vor striga amar; vor arunca țărână pe capetele lor, se vor tăvăli în cenușă. Și își vor rade cu desăvârșire capul pentru tine, se vor încinge cu sac și vor plânge pentru tine cu amărăciune de inimă și cu vaiet amar. Iar în vaietul lor vor ridica pentru tine o cântare de jale și te vor plânge, zicând: Ce cetate este ca Tirul, ca cea nimicită în mijlocul mării? Când mărfurile tale ieșeau din mări, umpleai multe popoare; îmbogățeau pe împărății pământului cu mulțimea bogățiilor tale și a negoțului tău. În vremea când vei fi sfărâmată de mări, în adâncurile apelor, marfa ta și toată obștea ta din mijlocul tău vor cădea. Toți locuitorii ostroavelor se vor uimi de tine, iar împărății lor vor fi cuprinși de groază; li se va tulbura fața. Negustorii dintre popoare vor șuiera asupra ta; vei ajunge o groază și nu vei mai fi niciodată. Ezechiel 27:30-36.

Ezechiel identifică cetatea drept „Tir”, care este „distrusă în mijlocul mării”. Isaia, vorbind despre desfrânată din Tir (Tyros), care este totodată marea desfrânată din Apocalipsa, adică Biserica Catholică, o identifică, de asemenea, drept cetatea încununată.

Aceasta este oare cetatea voastră plină de veselie, a cărei vechime este din zile străvechi? Însăși picioarele ei o vor purta departe, ca să locuiască ca străină. Cine a hotărât aceasta împotriva Tirului, dăătoarea de cununi, ale cărei negustori sunt voievozi, ai cărei neguțatori sunt cei de cinste ai pământului? Domnul oștirilor a hotărât aceasta, ca să păteze mândria oricărei slave și să aducă în dispreț pe toți cei de cinste ai pământului. Isaia 23:7-9.

Papalitatea este „cetatea încununării”, căci ea este cea care pretinde că șade ca regină deasupra unirii întreite.

Pe cât s-a slăvit pe sine și a trăit în desfătări, pe atât dați-i chin și tânguire: căci zice în inima ei: „Șed ca o împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi vedea nicidecum tânguire.” Apocalipsa 18:7.

Ezechiel a spus, în cântarea sa de jale pentru Tir, că judecata desfrânatei este săvârșită în "mijlocul mării".

Cuvântul Domnului a venit iarăși la mine, zicând: Acum, tu, fiul omului, ridică o cântare de jale pentru Tir. ... Corăbiile din Tarșiș cântau despre tine în negoțul tău; și ai fost îmbelșugată și făcută foarte slăvită în mijlocul mărilor. Vâslaşii tăi te-au adus în ape mari; vântul de răsărit te-a sfărâmat în mijlocul mărilor. Ezechiel 27:1, 2, 25, 26.

Este „vântul de răsărit” cel care aduce judecata asupra desfrânatei Tirului, cetatea încoronării, iar „vântul de răsărit” este un simbol al Islamului. Războiul pe care cei zece împărați îl poartă împotriva Islamului este cel care distruge papalitatea din zilele de pe urmă. Faptul că cei zece

împărați își dau seama că au fost înșelați produce, de asemenea, teamă în inimile lor.

Frumoasă prin așezare, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului, pe coastele miazănoaptei, cetatea Marelui Împărat. Dumnezeu este cunoscut în palatele ei drept adăpost. Căci, iată, împărații s-au adunat, au trecut împreună. Au văzut-o și s-au minunat; s-au tulburat și au plecat în grabă. I-a cuprins acolo groaza și durerea, ca a unei femei în durerile nașterii. Tu sfărâmi corăbiile Tarsisului cu un vânt de la răsărit. Așa cum am auzit, așa am și văzut, în cetatea Domnului oștirilor, în cetatea Dumnezeului nostru: Dumnezeu o va întemeia în veci. Selah. Psalmul 48:2-8.

Globaliștii au privit către Împărăția lui Dumnezeu, așa cum era reprezentată de cetatea Ierusalimului, dar au ales "acea cetate mare", Babilonul, drept cap al lor. Când Dumnezeu judecă cea mare pe care au ales-o este sfărâmată în mijlocul mării, de războiul adus asupra lor de Islam (vântul de răsărit). Iar războiul este unul care escaladează progresiv, căci este ca o femeie în durerile nașterii.

Împărăția lui Dumnezeu, pe care ei au prigonit-o în interesul papalității, este reprezentată în capitolul al doilea din Daniel, unde ni se face cunoscut că, în „zilele acestor [globalist] împărați”, Dumnezeu va întemeia împărăția Sa veșnică.

Și în zilele acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția aceasta nu va fi lăsată altor popoare, ci va sfărâma și va mistui toate aceste împărății, iar ea va dăinui în veci. Daniel 2:44.

Milleriții credeau că trăiesc în „zilele acestor împărați”, dar cei zece împărați din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, nu intraseră încă în istorie; de fapt, abia acum încep să iasă la iveală. Milleriții aveau dreptate, însă viziunea lor era limitată. Împărăția lui Dumnezeu care se instaurează în zilele împăraților din Apocalipsa, capitolele șaptesprezece și optsprezece, este perioada ploii târzii.

Am văzut că toate privesc cu încordare și își ațintesc cugetele asupra crizei iminente care stă înaintea lor. Păcatele lui Israel trebuie să fie aduse la judecată mai înainte. Fiecare păcat trebuie mărturisit la sanctuar; atunci lucrarea va înainta. Aceasta trebuie făcută acum. Rămășița, în timpul strâmtorării, va striga: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?

Ploaia târzie vine peste cei curați — atunci toți o vor primi precum odinioară.

Când cei patru îngeri vor slobozi, Hristos Își va întemeia împărăția. Nimeni nu primește ploaia târzie decât cei care fac tot ce le stă în putință. Hristos ne-ar ajuta. Toți ar putea fi biruitori prin harul lui Dumnezeu, prin sângele lui Isus. Întregul cer este interesat de lucrare. Îngerii sunt interesați. Spalding and Magan, 3.

În vremea ploii târzii, când îngerii dau drumul celor patru vânturi, fapt care are loc „în zilele acestor împărați”, Hristos Își întemeiază Împărăția. Ploaia târzie este progresivă și a început să stropească la 11 septembrie 2001, când al treilea Vai a intrat în istorie, dar mânia neamurilor a fost de îndată zăgăzuită. Aceasta continuă să escaladeze în intensitate până la legea duminicală din

Statele Unite, când aduce ruină națională. Acea judecată aflată în escaladare continuă apoi pe măsură ce fiecare altă națiune urmează exemplul Statelor Unite și, prin urmare, suferă aceleași judecăți. Ea escaladează până la închiderea timpului de probă. Progresează ca o femeie în durerile nașterii.

În articolul următor vom continua considerarea celui de-al optulea, care este dintre cei șapte.

Atât timp cât cei care mărturisesc adevărul Îi slujesc lui Satana, umbra lui infernală le va întuneca privirea spre Dumnezeu și spre cer. Vor fi ca aceia care și-au pierdut dragostea dintâi. Nu pot contempla realitățile veșnice. Ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi este reprezentat în Zaharia, capitolele 3 și 4, și 4:12-14: "Și am răspuns iarăși și i-am zis: Ce sunt aceste două ramuri de măslin care, prin cele două țevi de aur, își varsă din ele însele untdelemnul de aur? Iar el mi-a răspuns și a zis: Nu știi ce sunt acestea? Și am zis: Nu, domnul meu. Atunci el a zis: Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ."

Domnul este bogat în resurse. El nu duce lipsă de mijloace. Din pricina lipsei noastre de credință, a firii noastre pământești, a vorbirii noastre ieftine, a necredinței noastre, manifestate în convorbirea noastră, se adună umbre întunecoase în jurul nostru. Hristos nu este făcut cunoscut, nici prin cuvânt, nici prin caracter, ca fiind Cel cu totul plăcut și deosebit dintre zece mii. Când sufletul se mulțumește să se înalțe într-o deșertăciune, Duhul Domnului poate face puțin pentru el. Privirea noastră mioapă vede umbra, dar nu poate vedea slava de dincolo. Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mândru care caută să se dezlănțuie și să năvălească peste fața întregului pământ, aducând cu sine nimicire și moarte în drumul său.

„Să dormim oare chiar pe marginea lumii veșnice? Să fim greoi, reci și morți? O, de am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflate în poporul Său, ca ei să stea pe picioarele lor și să trăiască. Avem nevoie să vedem că calea este îngustă și poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta cea strâmtă, lărgimea ei este fără limită.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.